

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/138/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113226423
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1113226423.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: A. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. A. B. XXX/X, D., právne zast. JUDr. Pavol Gráčik, advokát so sídlom Farská 40, Nitra, IČO: 51 721 554, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalovanej proti uzneseniu bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.12.2022, č.k. 25C/151/2013-346, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku II. o trovách konania m e n í tak, že žalovaná n e m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania.

II. Žalovaná n e m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie (výrok I.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Uznesenie právne odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne s poukazom na zásadu úspechu doplnenú o zásadu o procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania tým, že pri rozhodovaní sa zohľadňuje každý neúspech, avšak nie je vylúčený osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku konania. Uviedol, že o určenie výšky plnenia v závislosti od úvahy súdu ide aj v prípade rozhodovania súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (suma, ktorá sa uplatňuje žalobou sa nedá vopred určiť žiadnymi tabuľkami, zákonom ani konkrétnym výpočtom) a dovodil, že dôležité pri posúdení otázky úspechu v spore bolo, že žalobcovi bola nemajetková ujma priznaná a že percentuálne vyjadrenie úspechu, ktoré predložila žalovaná nie je v prípade nemajetkovej ujmy na mieste a dá sa aplikovať len pri majetkovej škode, kde bol rovnako žalobca úspešný - žalovaná po podaní žaloby uhradila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý sa v priebehu konania preukázal byť dôvodný a taktiež uhradila žalobcovi aj nárok na náhradu majetkovej škody v zmysle dohody o urovaní, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu v zostávajúcej časti predmetu konania späť, procesné zastavenie konania tak podľa súdu prvej inštancie zavinila žalovaná, a preto súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, vychádzajúc z právneho názoru z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 56/2017-12 z 08.02.2017.

3. Proti uzneseniu vo výroku II. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie dospel k záveru o plnom procesnom úspechu žalobcu, pričom v sporových konaniach sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci úspech, súd priznáva náhradu trov proti neúspešnej strane (a to porovnaním petitu žaloby a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo), príp. ak strana má čiastočný úspech vo veci, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo. Poukázala na zmysel využitia zásady zavinenia (sankčná náhrada trov konania) a na to, že pri čiastočnom zastavení konania v dôsledku späťvzatia je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán procesne zavinila čiastočné zastavenie konania, pričom v rámci rozhodovania o trovách celého konania je súd povinný vyhodnotiť zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby ako úspech tej sporovej strany, ktorá takéto zastavenie konania procesne nezavinila. Žalovaná nerozporovala, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k mimosúdnej urovnaniu sporu v časti, výsledkom ktorého bola dohoda o vysporiadaní nároku žalobcu na náhradu škody, v zmysle čoho sa žalovaná čiastočne pričínila na zastavenie konania, avšak súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní absolútne nevzal do úvahy skutočnosť, že žalovaná vyhodnotila ako dôvodný nárok žalobcu iba v sume 3.114,68 eur oproti žalobcom požadovaných 7.974,66 eur (suma zodpovedala výpočtu skutočne a účelne vynaložených trov obhajoby žalobcom, s ktorým žalobca podpisom dohody o urovnaní vyjadril súhlas, ergo doznal, že v ostatnom rozsahu jeho nárok nebol dôvodný), teda žalovanú nemožno viniť za zastavenie konania v zostávajúcom rozsahu 4.859,98 eur, v ktorej časti zastavenie konania zavinil žalobca. Je podľa žalovanej v rozpore so spravodlivým usporiadaním, že žalovaná má znášať náklady konania napriek tomu, že v tejto časti uspela v sume 4.859,98 eur (61 %) oproti úspechu žalobcu v sume 3.114,68 eur (39 %), a teda bola úspešnejšou stranou konania. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil otázku úspechu strán sporu v časti požadovanej náhrady majetkovej škody, keď žalovanú zaťažil zodpovednosťou za zastavenie celého konania napriek tomu, že žalovaná dobrovoľne plnila iba v rozsahu sumy 3.114,68 eur z požadovaných 7.974,66 eur (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Za nesprávne a nespravodlivé považovala žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce trov konania v rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy, v ktorej časti bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 12.280 eur, pričom ani skutočnosť, že určenie výšky tejto sumy sa odvíja od úvahy súdu neznamena, že je možné zaťažiť výsledkom sporu opätovne výlučne žalovanú, ak si žalobca uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000 eur, teda keď mu bolo súdom prvej inštancie priznané niečo vyše 1 % z požadovanej sumy, a to bez akéhokoľvek zohľadnenia, či reflektovania predchádzajúcej argumentácie žalovanej. Táto spočívala v tom, že konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) je konaním sporovým, pričom právo na náhradu nemajetkovej ujmy nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam v súlade s ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. a platí povinnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. neposkytuje všeobecnému súdu oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva a žalobca je zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a výšky nemajetkovej ujmy (musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére), s čím je spojený prípadný dôsledok v prípade neunesenia dôkazného bremena v podobe neúspechu vo vzťahu k uplatnenému právu na náhradu trov konania. Žalobca uplatnením nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v konkrétnej výške neurčuje len predmet konania, ale aj oceňuje ujmu, ktorú pocítoval ako ujmu vzniknutú v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, takto uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podlieha vykonávaniu dokazovania z hľadiska jeho vzniku aj požadovanej výšky (priznávanú v súlade so zásadou primeranosti, dodržiavajúc pritom limity stanovené hmotnoprávnymi predpismi). Právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. obsahuje určité zákonné limity, pričom v čase podania žaloby (06.08.2013), okrem platného a účinného znenia ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., existovala aj rozhodovacia prax súdov a ESLP ohľadom primeranosti priznávanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy a nevyhnutnosti jej určovania aj s prihliadnutím na inú hmotnoprávnú úpravu, ktorú súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí úplne opomína. To, že si žalobca aj napriek uvedenému uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zjavne neprimeraný vo výške 1.000.000 eur, ktorého výška nezohľadňovala judikatúru a jej primeranosť k iným hmotnoprávnym predpisom, a bola aj v zjavnom rozpore s ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., nemôže byť v neprospech žalovanej v podobe nepriznania jej úspechu aj

v tejto časti uplatneného nároku. Žalovaná poukázala na nález ÚS SR zo dňa 13.02.2020, č.k. IV. ÚS 652/2018-44 a bola toho názoru, že žalobcu je potrebné zaťažiť zodpovednosťou za výsledok sporu z dôvodu, že nemohol dôvodne očakávať (predovšetkým s ohľadom na zákonné limity, ako aj ustálenú judikatúru), že súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v ním požadovanej sume, resp. vo výške, ktorá by sa čo i len približovala k tejto sume. Žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.06.2021, č.k. 26Co/7/2021-328, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.07.2021, č.k. 8Co/58/2020-234, zo dňa 26.05.2022, č.k. 3Co/86/2019-327, zo dňa 08.06.2022, č.k. 2Co/6/2021-585, zo dňa 25.01.2022, č.k. 8Co/29/2019-382, zo dňa 06.10.2022, č.k. 3Co/67/2021-620, zo dňa 28.06.2022, č.k. 8Co/62/2022-441, zo dňa 20.12.2022, č.k. 5Co/107/2020-394 a zo dňa 31.08.2021, č.k. 14Co/13/2021-327. Skutočnosť, že si žalobca zastúpený právnym zástupcom v konaní uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého výška nezohľadňovala judikatúru a jej primeranosť k iným hmotnoprávnym predpisom, nemôže byť v neprospech žalovanej v podobe nepriznania jej aspoň čiastočného úspechu aj v tejto časti uplatneného nároku a súd prvej inštancie aj v tejto časti vec nesprávne právne posúdil (365 ods. 1 písm. h) CSP) a vôbec sa nezaoberal argumentáciou žalovanej obsiahnutou vo vyjadrení zo dňa 12.10.2022, jeho rozhodnutie je tak nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a napokon aj arbitrárne (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Z výroku II. napadnutého uznesenie ani z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, z akej konkrétnej sumy sa má o náhrade trov konania, ktorá bola žalobcovi priznaná v rozsahu 100 % rozhodovať, pričom je pritom potrebné pripomenúť, že výrok, ktorý priznáva nárok na náhradu trov konania „v rozsahu 100%“ predpokladá, že súd vyhovel žalobnej požiadavke v celom rozsahu. V prejednávanej veci žalobca požadoval priznanie sumy v celkovej výške 1.007.974,66 eur, ktorej vyhovené nebolo a bolo by nelogické a v rozpore s princípom spravodlivého usporiadania, ak by z dôvodu absencie tejto špecifikácie súdu prvej inštancie, v rozhodnutí o konkrétnej výške trov konania, súd vychádzal zo žalobcom nárokovanej sumy 1.007.974,66 eur napriek tomu, že žalobcovi bolo v konečnom dôsledku priznané iba 1,53 % z požadovanej sumy (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Žalovaná zosumarizovala, že súd prvej inštancie v napadnutom uznesení nesprávne právne posúdil otázku úspechu strán sporu, keď žalovanej pripísal zavinenie na zastavení konania v časti náhrady majetkovej škody, hoci žalovaná objektívne mohla zaviniť zastavenie konania len v časti sumy 3.114,68 eur, nie v celej žalobcom požadovanej sume 7.974,66 eur, a zároveň v časti priznania nároku na náhradu trov konania žalobcovi z náhrady nemajetkovej ujmy, je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené a prijaté právne závery sú nesprávne. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že žalobcovi priznávajúc nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% v napadnutom uznesení neuviedol, od akej sumy sa má táto náhrada odvíjať. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku, ktorým súd priznal žalobcovi voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.04.2023 a uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalovanej, napadnuté uznesenie považuje za vecne správne a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 ods. 1, § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

6. Ako prvoradá konštatuje odvolací súd, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP).

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 06.08.2013 domáhal od žalovanej zaplataenia skutočnej škody vo výške 7.974,66 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000 eur titulom nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 14.10.2016, č.k. 25C/151/2013-236 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.01.2019, č.k. 7Co/65/2017- 270 bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 12.280 eur (zo žalovanej sumy 1.000.000 eur). Z napadnutého uznesenia, obsahu spisu a čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom vyplýva, že po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznanej majetkovej škody vo výške 7.559,08 eur s prísl. (zamietajúci výrok zvyšku žaloby bol odvolacím súdom potvrdený) bola žalovanou na základe

dohody o urovnaní uhradená žalobcovi suma vo výške 3.144,68 eur s prísl., vo zvyšnej (odvolacím súdom zrušenej) časti uplatnenej majetkovej škody vzal žalobca žalobu späť.

8. Z uvedeného, porovnaním žalobného návrhu a žalobcovi priznaného alebo žalovanou dobrovoľne uhradeného nároku, vyplýva:

- zo žalovanej sumy majetkovej škody 7.974,66 eur bol žalobca úspešný v časti sumy 3.144,68 eur;
- zo žalovanej sumy nemajetkovej ujmy 1.000.000 eur bol žalobca úspešný v časti sumy 12.280 eur.

9. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

12. Z citovaných ustanovení CSP a z ustálenej judikatúry vyplýva, že vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia, čo správne konštatoval súd prvej inštancie. Je však potrebné stotožniť sa s odvolacou argumentáciou žalovanej, že uvedené ustanovenia súd prvej inštancie nesprávne aplikoval na skutkový stav prejednáwanej veci, ak dospel k záveru, že žalobcovi patrí proti žalovanej úspech v rozsahu 100%.

13. Žalovaná správne namietala, že súd prvej inštancie v napadnutom uznesení nesprávne vyvodil procesné zavinenie žalovanej na zastavení konania v rozsahu celej náhrady majetkovej škody, ktoré žalovaná zavinila v časti sumy 3.114,68 eur, nie v celej žalobcom požadovanej sume 7.974,66 eur (ktorej časť vo výške 415,58 eur (7.974,66-7.559,08 eur) bola právoplatne zamietnutá a časť vo výške 4.444,40 eur vzatá späť žalobcom, čo v sume 4.859,98 eur predstavuje kumulatívne neúspech žalobcu). Žalobca mal v spore v časti nároku na zaplatenie majetkovej škody (po čiastočnom zamietnutí žaloby a čiastočnom späťvzatí žaloby) úspech v rozsahu istiny 3.114,68 eur, čo predstavuje úspech žalobcu (39,05 %).

14. V časti priznania nároku na náhradu trov konania žalobcovi z náhrady nemajetkovej ujmy síce súd prvej inštancie správne skonštatoval s poukazom na záver v citovanom náleze ÚS SR (rovnako aj v náleze ÚS SR zo dňa 04.02.2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018 a v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 4Cdo/34/2018), že v prejednáwanej veci výška plnenia v časti nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, avšak nezohľadnil aj žalovanou namietané právne závery ÚS SR vyslovené v náleze sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13.02.2020, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, v zmysle ktorých aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože inak by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením. Odvolací súd je toho názoru, že práve o takúto situáciu ide aj v danej veci, keďže žalobca si v tomto spore uplatnil titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.000.000 eur, ktorá je celkom zjavne neprimeraná náhradám priznávanými v obdobných prípadoch rozhodnutiami súdov (čo skonštatoval aj odvolací súd v rozsudku zo dňa 23.01.2019, č.k. 7Co/65/2017-270, kde vyslovil, že priznanie sumy 12.280 eur zohľadňuje okolnosti prejednáwanej veci a súd prvej inštancie výšku nároku nemajetkovej ujmy správne určil aj z hľadiska využitia komparačnej metódy vo vzťahu k iným obdobným prípadom ako aj s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v iných štátoch EÚ), ktorých znalosť právneho zástupcovi žalobcu bolo možné predpokladať a očakávať, pričom z uplatnenej sumy 1.000.000 eur bola žalobcovi priznaná iba suma 12.280 eur, teda iba 1,23 % z uplatnenej sumy. Preto odvolací súd vychádzal z toho, že aj vo vzťahu k tomuto nároku je potrebné pripočítať úspech žalovanej.

15. Celkový pomer úspechu strán sporu v konaní bol 1,53 % u žalobcu (15.394,68 eur (12.280 + 3.114,68) / 1.007.974,66 eur x 100) a 98,47 % u žalovanej, preto v konaní úspešnejšej žalovanej patrí

náhrada trov konania v rozsahu 96,94 % (čistý úspech žalovanej). Žalovanej však v konaní žiadne trovy nevznikli a tieto si neuplatnila, preto bolo dôvodné v súlade s čl. 17 základných zásad CSP, ktorý upravuje procesnú ekonomiu súdneho konania, rozhodnúť tak, že sa žalovanej náhrada trov konania voči žalobcovi nepriznáva (uznesenie NS SR, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

16. Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. týkajúcej sa trov konania podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 378 ods. 1, § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi, pretože mu žiadne trovy nevznikli (rovnako zohľadňujúc procesnú ekonomiu súdneho konania).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).